

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a regényben előfordulnak vulgáris szavak, illetve brutalitásra, szexualitásra utaló kifejezések, melyek megzavarhatják egyes olvasóink nyugalmát! A részletet mindenki a saját felelősségére olvassa el!

Jó szórakozást kívánunk!

Zoe otthona Nyugat-Londonban, Ealing és Acton határán állt. Főként ügyvédek és bankárok lakták ezt a környéket, ennek megfelelően az ingatlanárak a csillagos égig értek. Hatalmas, impozáns családi házak sorakoztak az utcákban, gyönyörű zöld kertekkel, kovácsoltvas kerítéssel, melyek előtt méregdrága autók parkoltak. Zoe azonnal beleszeretett a kerület hangulatába, és a felújított téglaházba, amelyet az ingatlanügynök az elsők között mutatott meg neki. Nem habozott sokáig, aláírkantotta a szemérmetlenül magas összegről kiállított csekket, és néhány héten belül beköltözött.

A lakberendezőnek és a belsőépítésznek nem volt könnyű dolga: a nőnek sajátos elképzelései voltak a tereket illetően. Szerette a tágas helyiségeket, a szokatlan formákat és megoldásokat, és nem volt könnyű a kedvében járni a színeket és mintákat illetően sem. Minden szobát más és más színvilág uralt, és különböző anyagok, díszítőelemek ékesítették őket. A földszinten egy hatalmas, konyhával egybeépített nappali foglalt helyet. A konyhában hófehér márványlapokkal burkolták a padlót, a csempe és a fal szintén vakító fehéren fénylett. A bútorok rózsafából készültek, fekete márvány munkalappal ellátva, melyekbe hangulatos spotlámpákat helyeztek. Az egyik sarokban bárpult és bárszekrény állt, csillogó kristály poharakkal és márká szerinti elrendezett italokkal, mellette a tekintélyes méretű, beépített hűtő. A nappaliba érve a márvány padlót felváltotta a melegbarna, fényes parketta, a hosszan elnyúló puha, fekete szőnyegek, az élénkpirosra festett fal, és a szintén fekete bőr ülőgarnitúra. A szoba legtávolabbi sarkában egy méretes kandalló foglalt helyet, előtte nagy plüss ülőpárnák, melyeket a nő szívesen használt, miközben a pattogó tűz melengette az arcát. A fekete és a piros összhatása varázslatos, misztikus hangulatot kölcsönzött a helyiségnek, de

az ember akkor ámult el igazán, ha a mennyezetre emelte a tekintetét. A legkülönbélebb gipszkarton formák borították a plafont, melyek alá a belsőépítész rejtett lámpákat szerelt. Ha Zoe felkapcsolta őket, fantasztikus fényjáték töltötte be a teret. Mindazonáltal a nő ritkán időzött ebben a szobában, napjai nagy részét az emeleten töltötte, ahol hálója és dolgozószobája kapott helyet. A hálószoba a kék árnyalataiban fürdött. Az utcára néző, óriási ablak előtt feküdt a nő terebélyes franciaágya, mellyel egy beépített jakuzzi nézett farkasszemet a szoba másik végéből. Zoe szeretett a jakuzziban ázni, minden este bekapcsolta, és a habok közt elterülve hagyta, hogy eláraszák a gondolatai. A medence mellett egy könyvespolc állt, ami első ránézésre senkinek sem árulta volna el, mit rejt. De ha a nő megnyomott egy apró kis gombot az egyik könyv mögött, a polc kiemelkedett a falból, és feltárta Zoe dolgozószobáját. Ez volt az egyetlen bejárat ebbe a titkos helyiségbe, és soha, senki nem tehetette be ide a lábát.

A nő most ott állt a két szoba között, a nyitott átjáróban, és idegesen tördelte a kezét. Felnézett a fali naptárra - amelyből minden szobában volt legalább egy - majd a monoton hangon ketyegő órára pillantott. A gardróbjaához lépett, szétnyitotta szekrény szárnyait, és végignézett magán a szekrényajtóra szerelt tükörben.

- Menj el! - mondta neki a másik nő szemrehányó hangon. - A múltkori alkalmat is kihagytad, és még csak nem is telefonáltál.

- Te ne parancsolgass nekem! - kiáltott vissza élesen. - Nincs jogod hozzá!

- Dehogynincs. Azt hiszed, ez az egész csak rólad szól? Azt hiszed, minden körülötted forog? Hiszen mindnyájan nyakig benne vagyunk.

- Igen, de én vagyok az egyetlen, aki óvatos ebben az istenverte házban. Én vigyázok mindannyiunkra. És már megmondtam: az az ember veszélyt jelent számunkra.

- Nem! - a nő dühösen becsapta a szekrényajtót. - Az a férfi segíteni akar rajtunk.

- Segíteni? Megőrültél? Megmondom én, mit akar: elpusztítani, megölni, megalázni minket.

Egy kellemes, búgó hang nevetett fel a szoba távolabbi sarkából.

- Ó Joan, hogy te mekkora hülye vagy!

- Neked nem osztottak lapot, te ribanc. Fogd be a szád! - felelte a másik gyűlölködve.

- Csak féltékeny vagy rám. Tudod, szivi, Damien odáig van értem... tetszem neki. Imádja a lábaimat bámulni, és elképzelni, miket művelne velem... Szívesen megdugna, tudod?

- Te... te... nyomorult... - Joan felbőszülten indult el, hogy elpusztítsa a csilingelő hangon kacagó nőt. Szét akarta tépni, éles körmeivel belevájni a húsába, és véres cafatokra marcangolni, azonban a másik megállította.

- Hagyjátok abba! Lea, ne provokáld Joant, kérlek!

Lea megvonta a vállát.

- Egyáltalán nem érdekel Joan. Én akarok ma menni. Bírom azt a pasit, olyan cuki a kis fehér ingjében... Meg, ahogy magyaráz... szóval tetszik nekem... és én is neki.

- Nem Lea, te nem mehetsz. Még a végén elveszítjük miattad Dr. Portert. Legjobb lesz, ha én megyek.

- Veled megyek. - közölte Joan szárazon, és ellenvetést nem tűrően. - Te pedig hallgass, te szuka, és ne merészelj utánunk jönni!

Lea sértődötten elfordult. A nő felvette szürke kosztümjét, kontyba csavarta a haját, és egy csinos, tollas kalapot tűzött a tetejébe. Felkapta apró retiküljét, és elegáns, finom léptekkel lesétált a lépcsőn. A bejárati ajtóban még megtorpant, és visszafordult.

- Kérlek, vigyázzatok Zoe-ra! - mondta aggodalmasan, majd behúzta maga mögött a nehéz faajtót. A ház némán tekintett vissza rá; üres volt.

* * *

Az ezüstsínű Audi R8-as sportkocsi hangtalanul gördült be a parkolóba; úgy siklott a szürke aszfalton, mint egy gyönyörű, fényes testű óriáskígyó. A nő leállította a motort, arisztokratikus mozdulatokkal kiszállt az autóból, lesimította meggyűrődött szoknyáját, és vállára akasztotta a retiküljét. Az épület felé haladva felpillantott a rendelő ablakára. Damien ott állt, mint mindig, és a forgalmat bámulta. Még ekkora távolságból is tisztán kivehető volt kissé borús arca, csillogó, éjfekeete haja, és széles vállai. Elgondolkodva meredt az úttestre, szemével követve az ide-oda száguldozó autókat, és a dolgukra siető gyalogosokat. A nő közeledtére azonban felfigyelt, kíváncsian odafordult, de nem számított rá, hogy a tekintetük összeakad. Hirtelen elszégyellte magát, mintha leskelődésen kapták volna, és ösztönösen elfordult az ablaktól, összerántva a függöny szárnyait. Egy pillanattal később azonban már

meg is bánta: úgy viselkedem, mint egy kukkoló! - korholta magát. Az előszobába sietett, és intett a titkárnőjének, hogy ne fáradjon az ajtónyitással. Az idős, kedves arcú nő egy hamiskás félmosollyal nyugtázta az orvos izgalmát. Damien hallotta, ahogy Zoe léptei egyre hangosabban kopognak a folyosó kövén, aztán már látta karcsú sziluettjét is a bejárati ajtó tejüveg lapjain keresztül. Kissé nagyobb lendülettel nyitotta ki az ajtót, mint szeretne volna, de nem tudott tovább uralkodni magán.

- Zoe! - tört ki belőle. - Miért nem jött el a múlt héten? Nem kapta meg az üzeneteimet? Erna és én is többször telefonáltunk. - észre sem vette, hogy idegesen hadar.

- Ó, elnézését kérem, Dr. Porter. - válaszolta a nő, majd kikerülve a férfit, belépett a rendelőbe.

- Ön bizonyára Erna. - nézett a kíváncsian leleselkedő titkárnőre, majd kinyújtotta a kezét. - Émilie Beaufort vagyok, még nem találkoztunk.

Erna tanácstalanul nézett előbb Damienre, aztán a nőre, majd végül megadóan kezét fogott vele, és igyekezte visszafojtani az arcára toluló érzelmeket.

- Émilie Beaufort? - kérdezte a férfi döbbenet.

- Nem ismer meg, Damien? - mosolygott a nő. - Ó, hát persze, hogy nem! Hiszen csak néhány szót váltottunk, és be sem mutatkoztam. Ugye nem haragszik? Igazán nem akartam udvariatlan lenni.

- Ööö... nem... de kérem, fáradjon beljebb, és foglaljon helyet!

A nő elnyújtott léptekkel a belső szobába sétált, Damien pedig rogyadozó térdekkel követte. Mikor végre az íróasztala menedékebe ért, megtörölte a homlokát, és egy mély sóhajtással visszanyerte a hangját. *Émilie* megállt a szoba közepén, és várakozásteljesen a férfire nézett.

- A fotelbe... - köhintett Damien. - Kérem, üljön le!

Kihúzta a fiókját, majd előhalászta a diktafonját.

- Ugye megengedi, hogy hangfelvételt készítssek a beszélgetésünkről? - kérdezte a nőtől.

- Ó, hát persze, kedves Damien. Csak tessék!

- Remek. - biccentett a férfi, majd beindította a készüléket.

- Nos... tehát azt mondta, találkoztunk már...

- Néhány hete, de csak pár pillanat erejéig.

- Sajnos nem emlékszem.

- Megdicsértem a festményt a falon, és megkérdeztem, hol szokott nyaralni. - mondta a nő kedvesen. - És váltottunk néhány szót franciául. *Vous ne vous souvenez pas?*¹

---

¹ Nem emlékszik?

- Iiiigen... - bólintott Damien. - Akkor tehát az ön volt.

- Az emberek gyakran összekevernek Zoe-val... de nem bánom, sőt! Tudja, ha két ember sülve-főve együtt van - ahogy mi is - lassan átveszik egymás szokásait, gesztusait, beszédstílusát, sőt, még a külsejüket tekintve is hasonlítani kezdenek egymásra. Mi pontosan így vagyunk Zoe-val. Akárha testvérek lennénk!

- Értem. - válaszolta Damien nyugalmat erőltetve magára. - És... ő hol van most?

Émilie lehajtotta a fejét. Ahogy így ült, szorosan összezárt lábakkal, elegáns kiskosztümben, kontyba fűzött hajjal, mint egy igazi angolkisasszony, egyáltalán nem emlékeztetett arra a nőre, akit Damien a kezelések során megismert. Zoe Zaccaro nem ilyen volt. A férfi agyán egy pillanatig az is átfutott, hogy kettejük közül ő az, aki megőrült, és ez az idegen nő, akit maga előtt lát, tényleg az, akinek mondja magát. De aztán gyorsan elhessegette a gondolatot, és egy halk torokköszörüléssel visszaterelte a figyelmét a párbeszédre.

- Ó, Damien... - sóhajtott *Émilie*. - Nem mondhatok önnek sokat, de arról tudhat, hogy Zoe nincs túl jó állapotban.

- Várjon egy pillanatot! - vágott közbe a férfi. - Miért mondta, hogy nem mondhat nekem sokat? Talán megtiltotta valaki?

- Kérem, értse meg, nem beszélhetek erről. - rázta meg a fejét a nő.

- Még mindig nem bízok bennem?

- Nem erről van szó. De ha meghallja...

Damien felállt a foteljéből, majd az íróasztalára ült, és könyökét a térdére támasztva előre hajolt.

- Csak magunk vagyunk, *Émilie*. És biztos lehet benne, hogy én senkinek sem árulom el a titkait.

A nő a szája elé emelte a kezét, és kislányosan felkuncogott.

- Ó, maga tényleg olyan kis naiv, mint ahogy Le...- hirtelen elhallgatott. Az arca egészen elkomorodott.

- Mi történt? - kérdezte Damien.

- Itt van velünk most is. - suttogta alig hallhatóan. - Figyeli a beszélgetésünket, hallja a gondolataimat, és tudja, mit érzek...

- Kicsoda?

A nő az íróasztalra mutatott, és szájával a "papír" szót formálta. Damiennek néhány pillanatra szüksége volt, mire felfogta, mit akar. Gyorsan papírért és tollért nyúlt, majd átadta őket a nőnek. *Émilie* nagyon lassan és óvatosan írt, mintha attól tartana, hogy meghallják a toll sercegését, és leleplezik árulását. Mikor elkészült, leeresztette a kezét, és idegesen a férfi felé

bökött. Damien közelebb lépett, hogy elolvashassa az üzenetet, mikor azonban arca egy magasságba került a nőével, ő halkán felszisszent.

- Ne, kérem, ne jöjjön ilyen közel! - kérte, szinte könyörögve. A férfi belenézett a nő szemébe, és most látta először, milyen leírhatatlanul kék - akár két hatalmas, fényes akvamarinkő. Meg mert volna rá esküdni, hogy még soha életében nem látott ilyen színű íriszt. A nő szeme szinte beszélt hozzá, elvarázsolta, megigézte, és Damien azon kapta magát, hogy erőnek erejével tudja csak elfordítani a fejét. Vigyázva elvette a lapot, és rámeredt a nagy, cikornyás betűkkel írt szavakra:

Ha elárulom őt, megöl.

Mielőtt azonban bármit is mondhatott volna, *Émilie* gyorsan, hadarva beszélni kezdett.

- Nagyon fontos, hogy megértse, Zoe-nak soha nem szabad megtudnia, hogy itt jártunk. Ő semmiről nem tud. *Nem szabad* tudnia. Nem mondhatja el neki, hogy beszélt velem, és a többiekkel, mert...

- Kikkel? Kikkel beszéltem még?

- Én csak azért jöttem el, mert ő képtelen rá. Képtelen elmondani mindazt, amit én tudok. Én mindent tudok a regényekről, Damien... én ott voltam mindvégig, mikor a regényeket megírták...

- Ki? *Émilie*, kérem, válaszoljon! Kikről beszél?

- Értse meg, Damien, nem Zoe írta a regényeket, és soha nem fogjuk hagyni, hogy erről faggassa őt. Mindig, valahányszor megpróbálja, meg fogjuk akadályozni. Érti? Érti már?

A férfi felsóhajtott.

- Ő, akivel a múltkori találkozáson beszéltem.... aki a sebeket okozza, aki agresszív, és tele van gyűlölettel... ő nem engedi, hogy elárulja nekem, igaz?

A nő nem felelt, de a szeme egyértelműen elárulta a választ.

- Fél tőle? - kérdezte Damien. *Émilie* dacosan összepréselte az ajkait.

- Tőlem nem kell félnie. Én sosem fogom elárulni, becsapni, vagy bántani. És ha azt szeretné, hogy segítsek - és mi másért lenne most itt? - akkor néhány dolgot el kell mondanom, különben csak az időnket pazaroljuk.

A nő elfordította a fejét.

- Nézzen rám! - kérte erőteljesen a férfi. *Émilie* néhány pillanatig még küzdött, majd lassan, félve, és reszketve a férfira emelte megtört tekintetét. Damien szándékosan keményen szólalt meg.

- Ha nem bízik meg bennem, és nem mondja el, amit tudnom kell, felesleges idejönnie. Maga intelligens nő, döntsön: hagyja, hogy segítsek, vagy fejezzük be a beszélgetéseinket!

Émilie halványan elmosolyodott, de ebben a mosolyban nyoma sem volt sem jókedvnek, sem pedig kedvességnek. Kinyújtotta a kezét Damien felé, aki egy pillanatig azt hitte, meg akarja érinteni, de csak a papírt vette el tőle. Ráhajolt az asztallapra, és követhetetlen gyorsasággal írni kezdett, miközben csilingelő hangon azt mondta:

- Tudja, Monsieur Porter, évek óta nem jártam a szülőházamban, Franciaországban. Versailles-ban születtem, és nőttem fel, de aztán a szüleim Londonba küldtek tanulni, és az egyetem után valahogy itt rekedtem. Beleszerettem Angliába, a főváros hangulatába és nyüzsgésébe. A mai napig nem sikerült teljesen kiismernem ezt a világot: minden nap felfedezek valamit, ami ámulatba ejt, ami lenyűgöz. Gyakran betérek a Nemzeti Galériába, London Múzeumába, vagy a Tate Modernbe, és a legmélyebb csodálattal szemlélem azt a hatalmas művészeti értéket, amit az ön népe létrehozott. Egyszerűen fantasztikus ez a kultúra, az összes szokásával és tradíciójával együtt. Tudja, az angolok iránt érzett tiszteletem jeléül, bármerre is járok, öt órákor mindig leülök, és megiszom egy csésze finom teát, pár szem aprósüteménnyel kísérve, és olyankor mindig arra gondolok, milyen isteni szerencse, hogy ide vezérelt a sorsom, annak ellenére, hogy a szüleimet nem láthatom többé. Pedig a szüleim remek emberek. Ó, bárcsak ismerné őket, Monsieur Porter! Biztosan szeretné anyámat, és jól megértené magát apámmal.

Damien csak nézte a nőt, és hallgatott. Úgy érezte, mintha egy szürreális világba csöppent volna, ahol képtelen eldönteni, mi helyes, és mi helytelen. Agya pontosan tudta, hogy mindaz, amit az imént hallott, nem igaz, csak *Émilie* világában létezik. *Émilie* pedig nem más, mint Zoe darabokra hullott személyiségének egy része, egy fantáziakép, aminek nem szabadna léteznie. Mégis, annyira valóságos volt: a szürke kosztüm, a csinos kis konty, az enyhe francia akcentus, és az öröm a nő arcán, ahogy a nem létező múltjáról beszélt, hogy Damiennek elfacsarodott a szíve. Legszívesebben átölelte volna, mint egy gyermeket, mint saját kislányát, hogy aztán elmondja neki, hogyan működik a világ, hogy megnyugtassa, és elhitesse vele, minden rendben van. Vajon milyen szörnyűség okozhatta ezt a mély félelmet, amellyel csak úgy képes megbirkózni, hogy alternatív személyiségeket hoz létre, akik rettenthetetlen zsoldosként védik eltemetett titkait? Ki bántotta őt? Hogyan? Miért? Eszébe jutottak az egyetemen tanultak a disszociatív személyiségzavarról: ezt a súlyos elmebetegséget olyan hatalmas traumák idézik elő, melyeket a személy nem tud sem elfogadni, sem pedig feldolgozni. Tulajdonképpen, a beteg saját maga, saját személyisége elől menekül az önhipnózis e szélsőséges módján. Hogy hány részre hullik szét a személyiség, az az

elszenvedett trauma mértékétől és gyakoriságától függ, illetve attól, mennyire volt éretlen és sérülékeny a beteg a tragédia pillanatában. A legtöbb esetben tíznél több személyiségrésszel lehet számolni, de előfordulhat akár száz is. Ezek az alternatív személyiségek korban, nemben, de akár még bőrszínben is különbözhetnek egymástól, de belső tulajdonságaik is teljesen eltérőek lehetnek: például az egyikben mutatkozhat művészi hajlam, vagy beszélhet valamilyen idegen nyelvet, míg a többiekben ennek nyoma sincs. Ahogy Damien végiggondolta ezt, reszkető idegesség futott végig a gyomrán, és egyre erősebb vágy hajtotta, hogy felfedje az igazságot, és megmentse a nő életét.

Miközben ezen gondolkodott, *Émilie* befejezte az írást, és egyúttal a szóáradat is abbamaradt. A férfi elvette a papírt, majd lázasan olvasni kezdte.

Itt van velem. Joannak hívják, és mindenkit gyűlöl. Magát is. Nem beszélhetek előtte, mert hall engem, és hallja a gondolataimat is. Csak ezzel a trükkel játszhatom ki a figyelmét. Joan el akarja pusztítani Zoe-t, és maga nem tudja megállítani, Damien. Túl erős ahhoz, sokkal erősebb, mint azt gondolni merné...

Damien leeresztette az irományt, és gondterhelten maga elé bámult.

- Kérdezni szeretnék valamit. - szólalt meg hirtelen a nő. - Tudni akarom... mind tudni akarjuk...

- Igen?

- Maga szereti a feleségét, Damien?

A férfi kissé meglepődött és zavarba jött a váratlan kérdéstől, de nem látta okát, hogy ne válaszoljon rá.

- Persze, természetesen... szeretem...

- És milyen érzés? - a nő szeme úgy csillogott, mint egy kíváncsi gyermeké. - Milyen érzés, amikor egy férfi szeret egy nőt?

- Magát még nem szerette senki? - nézett az arcába Damien, és a hangja őszinte sajnálattal telt meg. A nő elfordult, de a férfi látta, hogy akvamarinkék szemét elárasztják a könnyek, és szép ívű ajka legörbül. Aztán vállai ütemesen rázkódni kezdtek, és többé már nem tudta visszatartani a zokogást, ami úgy tört ki belőle, mint egy pusztító erejű vihar. Damien ösztönösen magához akarta húzni, de végül csak óvatosan a vállára tette a kezét.

- Ne! Kérem! - húzódott el a nő. - Ezt ne...

- Miért?

- Fáj. - sírta *Émilie*. - Fáj, ha hozzám ér...

- Bízzon bennem! - suttogetta a férfi. - Nem bántani akarom, csak megérinteni. Az érintés csodálatos dolog, képes gyógyítani, képes mindent elmondani, amit szavakkal nem tudunk. - miközben beszélt, ujjai finoman hozzáérték a nő forró bőréhez. Ő felszisszent, de már nem állt ellen akkora erővel, mint az imént. Damien lassan felcsúsztotta kezét a nő vállán, végigsimította a nyakát, majd a kezébe fogta a selymes, kipirult arcot.

- Milyen érzés? - kérdezte. Közben magának is feltette ugyanezt a kérdést, de mielőtt őszintén válaszolhatott volna rá, gyorsan visszaterelte magát a jelenbe.

- Félek. - zokogott a nő.

- Mitől?

- Nem tudom... nem tudom elmondani.

- Nézzen rám!

A nő felemelte a fejét, és bizonytalanul megkereste a férfi tekintetét, miközben annak keze még mindig az arcán pihent.

- Látja az arcomat?

- Igen.

- Mit gondol? Bántani akarom magát?

A nő nemet intett.

- Most érjen hozzám. Fogja meg a kezem!

- Nem... nem akarom...

- Próbáljuk meg, rendben? Ha nem lesz jó, azonnal elhúzódhat. Abban a pillanatban abbahagyjuk, megígérem.

- Hát... - A nő végtelenül lassan felemelte a kezét, és először Damien kézfejeére helyezte. Néhány pillanatig reszketve várt, aztán tovább merészkedett, fel, egészen a férfi karján a könyökéig, majd a válláig. Itt megpihent egy időre, aztán összeszedve minden bátorságát, megérintette a férfi arcát. Damien érdes, borostás bőre meglepte, de nem húzódott el.

- Még mindig fáj? - érdeklődött a férfi.

- Egy kicsit... olyan forró a bőre... szinte égeti a tenyeremet...

Így ültek egymással szemben néhány percre, míg végül Damien elengedte a nőt.

- Látja, semmitől sem kell félnie. Az érintés kellemes dolog, most már maga is tudja...

- Damien! - vágott közbe halkán a nő. - Magának is kellemes volt? Magának is jó volt, hogy megérintett?

- Igen... persze... - köhintett a férfi.

- Akkor hát ilyen.... ilyen a szeretet?

Damien nem tudta, mit felelhetne erre. Hogyan magyarázhatná el, hogyan definiálhatná a szeretet fogalmát egy olyan embernek, aki még soha nem érezte azt? Hirtelen hatalmába kerítette az aggodalom, hogy túl messzire ment, és olyan reményeket ébresztett a betegében, melyek soha nem teljesülhetnek be. Ő nem lehet az a férfi, akivel ez a nő átélheti a szerelmet, megtapasztalhatja a teljes odaadást, és a felhőtlen boldogságot. Ő csak egy orvos, egy pszichiáter, akinek az a feladata, hogy meggyógyítsa őt. De hogyan gyógyíthatná meg anélkül, hogy megmutatná neki mindazt, ami a gyógyulásához szükséges? Túl nehéznek érezte a terhet, ami a vállára nehezedett, és el akart rohanni. Azt kívánta, bárcsak soha többé ne jönne ide ez a nő, bárcsak eltűnne, megsemmisülne. Ezt a felelősséget képtelen vállalni. Nem, nem tudja vállalni, nem is akarja! De aztán ránézett Zoe zavart arcára, megpillantotta várakozásteljes, reménykedő tekintetét, amely könnyörgőn, esdekelve szegeződött az övének, és hányingere támadt saját önző gondolataitól. Miért áldozta az egész életét arra, hogy orvos legyen, ha nem képes segíteni? Segítenie kell. Bárhogy is, de segíteni. Ha úgy tekintene Zoéra, mint egy elesett, tanácstalan kislányra, és nem, mint egy érett, felnőtt - és vonzó - nőre, akkor talán megtalálná azokat az eszközöket, melyekkel segíteni tud rajta. Igen, ez lesz a legjobb. - döntötte el magában. - Kislánként fogok rá tekinteni. Gyermekként. Felállt, és elindult az íróasztala felé, hogy kikapcsolja a diktafont, és lezárja ezt a fárasztó, kimerítő, és rettenetesen felkavaró beszélgetést. Mielőtt azonban megkereshette volna a stop gombot, a nő megállította.

- Damien!

- Tessék? - fordult felé a férfi zaklatottan.

- Kérem, ne hagyjon egyedül! - a hangja kontrollálatlanul remegett az előbb átélt élmények hatására. - Megígéri, hogy nem hagy egyedül? Megígéri, hogy megakadályozza azt a szörnyűséget, ami történni fog?

- Nem fogom magára hagyni. Bármikor szüksége van rám, megtalál.

- Megesküszik rá? - könnyögött a nő.

A férfi lassan bólintott.

- Igen. - felelte. Mi mást is felelhetett volna? Belenézett a noteszébe, és megpillantotta a sebtében feljegyzett nevet a holnapi nap teendői között: Laura Canning. Nagyot sóhajtott, és visszafordult Zoe-hoz. - Holnapután találkozunk! Rendben? De addig is, hívjon fel, ha segítségre van szüksége. - Elővett egy névjegykártyát az ingje zsebéből, és gyorsan ráfirkantotta az otthoni telefonszámát. - Bármikor hívhat, akár éjjel is. - mondta, majd átnyújtotta a nőnek az apró kis kártyát. Mikor ő elvette tőle, ujjai óvatlanul összeértek, de a nő ezúttal már nem rántotta el a kezét.

Ha érdekel, mi történik a továbbiakban, akkor töltsd le a Folytatást! Vagy olvasd el weboldalon! Ne felejts el szavazni, hiszen minden Rajtad múlik! Kellemes szórakozást kívánunk!

<http://bestseller2010.hu/>